

[Przewodniczący Bogdan Jachowicz 00:02:00.768]

Początek uzasadnienia. Zaskarżonym wyrokiem w sprawie z powództwa T. Ł. przeciwko Towarzystwu (...) S.A. w W. o zapłatę, Sąd Rejonowy wyrokiem z dnia 13 marca 2019 r. zasądził o pozwanego na rzecz powódki kwoty 28.000 zł tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami od kwoty 20.000 zł od dnia 17 sierpnia 2017 do dnia zapłaty i od kwoty 8.000 zł od dnia 25 sierpnia 2018 do dnia zapłaty, 4.450 zł tytułem odszkodowania z ustawowymi odsetkami od kwoty 974 zł od dnia 17 sierpnia 2017 do dnia zapłaty i od kwoty 3.476 zł od dnia 25 sierpnia 2018 do dnia zapłaty, oraz 1.850 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, oddalił powództwo w pozostałym zakresie i obciążył pozwanego obowiązkiem zwrotu na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi Widzewa w Łodzi kwoty 1.589 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych od uwzględnionej części powództwa, a w pozostałej części przejął je na rachunek Skarbu Państwa. Z rozstrzygnięciem, którym nie zgodziła się powódka, wyrok zaskarżyła w części, co do pkt. 2, mianowicie w zakresie oddalenia powództwa co do kwoty 6.000 zł tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 17 sierpnia 2017 do dnia zapłaty, oddalenie powództwa w zakresie żądania odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 20.000 zł od dnia 25 kwietnia 2017 do dnia 16 sierpnia 2017 oraz od kwoty 974 zł od dnia 25 kwietnia 2017 do dnia 16 sierpnia 2017. Wyrokowi zarzucono naruszenie art. 445 paragraf 1 k.c. przez zasądzenie zadośćuczynienia w wysokości nieuwzględniającej pełnego zakresu krzywdy, której doznała powódka, art. 476 przez zasądzenie odsetek ustawowych za opóźnienie od kwot 20.000 i 974 zł od dnia następnego po doręczeniu pozwanej odpisu pozwu, podczas gdy datą wedle skarżącej powinna być 25 kwietnia 2017, bowiem w tej dacie wydano ostateczną decyzję odmowną i w oparciu o te zarzuty wnosi się o zmianę zaskarżonego wyroku, poprzez zasądzenie na rzecz powódki kwoty 6.000 zł tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 17 sierpnia 2017, zasądzenie na rzecz powódki odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 20.000 zł od dnia 25 2017 do dnia 16 sierpnia 2017 oraz od kwoty 974 zł od dnia 25 kwietnia 2017 do dnia 16 sierpnia 2017, oraz zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego. Sąd Okręgowy zważył, co następuje. Apelacja jest zasadna w niewielkiej części, mianowicie w części dotyczącej odsetek. Zaskarżone rozstrzygnięcie zostało wydane w wyniku prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, które to ustalenia Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne, jak również w następstwie prawidłowo zastosowanych przepisów prawa materialnego. Odnosząc się do zarzutów naruszenia prawa materialnego zauważyć należy, że apelująca zarzuca Sądowi I Instancji przede wszystkim niewłaściwe określenie kwoty należnego jej zadośćuczynienia. Zdaniem powódki należy jej się zadośćuczynienie w kwocie 34.000, to jest o 6.000 zł ponad kwotę 28.000 zasądzoną przez Sąd Rejonowy. Sąd Rejonowy wbrew zarzutom apelacji dokonał trafnej subsumpcji stanu faktycznego po przepisy prawa materialnego, a ocena wysokości przyznanego świadczenia nie jest obarczona błędem i nie wykracza poza ramy sędziowskiego uznania oraz poza ramy zakreślone przeprowadzonymi dowodami w sprawie. Nie można też podzielić racji skarżącej, że przyznane jej zadośćuczynienie w kwocie 28.000 zł, po uprzednim pomniejszeniu tej kwoty o francyzę w wysokości 2.000 zł, narusza normę z art. 445 paragraf 1 k.c. Ze względu na niewymierność krzywdy, określenie w konkretnym wypadku odpowiedniej sumy pozostawione zostało Sądowi, który w tym zakresie dysponuje większą swobodą, niż przy ustalaniu szkody majątkowej i sumy potrzebnej do jej naprawienia, co sprawia że korygowanie przez Sąd Wyższej Instancji wysokości zasądzonego zadośćuczynienia uzasadnione jest jedynie wtedy, gdy przy uzgodnieniu wszystkich okoliczności sprawy mających wpływ na jego wysokości, jest ono niewspółmierne, nieodpowiednie do doznanej krzywdy. Tak też Sąd Najwyższy w wyroku z 9 lipca 1970 r. III PRN 39/17 oraz (...), jak i w kolejnych rozstrzygnięciach, jak w wyroku z 17 kwietnia 2002 r. II CKN 665/2000. Taka sytuacja nie wystąpiła w rozpoznawanej sprawie, co uzasadnia bezzasadność zarzutu naruszenia art. 445 k.c. Sąd Rejonowy trafnie punktem wyjścia prowadzonej analizy uczynił stwierdzenie, że celem zadośćuczynienia jest wyrównanie szkody niemajątkowej krzywdy, że ma spełniać funkcję kompensacyjną o odpowiedniej wartości ekonomicznej, ma być zadośćuczynieniem odpowiednim, niesymbolicznym. Wskazać należy, że powódka w wyniku upadku wskutek poślizgnięcia na oblodzonym chodniku doznała złamania ręki. Stwierdzić trzeba, że w realiach niniejszej sprawy Sąd Rejonowy prawidłowo zidentyfikował wszystkie okoliczności istotne dla oceny rozmiaru i intensywności cierpień doznanych przez powódkę w związku z następstwami wypadku z dnia 24 stycznia 2017 i prawidłowo je zważył w aspekcie oznaczenia należnego zadośćuczynienia. Nie pominął przy tym, wielkości doznanego uszczerbku na zdrowiu wynoszącego 12%, jak i sześciotygodniowego okresu unieruchomienia ręki, ograniczeń z tym związanych. Sąd ustalił wysokość należnego zadośćuczynienia na kwotę 30.000 zł, którą pomniejszył o francyzę

2.000 zł określoną przez umowę między ubezpieczycielem a zobowiązanym do naprawienia szkody. Pamiętać także należy, że powódka w chwili wypadku miała 77 lat. W judykaturze powszechnie akceptuje się fakt, że w razie uszkodzenia ciała osoba starsza, nieczynna zawodowo, uzyska zwykle zadośćuczynienie niższe od zadośćuczynienia przyznawanego osobie młodej. Nie oznacza to oczywiście pomniejszania krzywdy, której doznała powódka. Przy czym jak się uważa utrata możliwości samorealizacji oraz czerpania przyjemności z życia wywołuje niewątpliwie silniejsze cierpienia psychiczne u człowieka młodego, niż u człowieka w wieku dojrzałym, czy wręcz podeszłym. Głębsze będzie poczucie krzywdy u człowieka, który doznał kalectwa, będąc w pełni sił, niż u człowieka w starszym wieku. Nie oznacza to oczywiście, jak już wspomniano, umniejszenia cierpienia doznanych przez powódkę. Odnośnie zarzutu naruszenia art. 476 k.c., to należy skarżącą przyznać rację częściowo. Przepis ten stanowi, że dłużnik dopuszcza się zwłoki, gdy nie spełnia świadczenia w terminie, a jeżeli termin nie jest oznaczony, gdy nie spełnia świadczenia niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela. Nie dotyczy to wypadku, gdy opóźnienie w spełnieniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. W myśl natomiast art. 455 k.c., jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony, ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Podnieść należy, że skarżąca daty początkowej biegu odsetek upatruje w dniu następnym po dniu 24 kwietnia 2017, kiedy to miasto Ł. zgłosiło szkodę ubezpieczycielowi. Zauważyć należy, że niniejszy proces toczy się przeciwko ubezpieczycielowi zobowiązanemu z umowy, a nie zobowiązanemu z deliktu, to jest miastu Ł.. Zakres i warunki zgodnie z art. 805 k.c. określa umowa ubezpieczenia, dlatego też roszczenia odsetkowe od daty zgłoszenia szkody miastu Ł. wcześniejszego niż ubezpieczycielowi, mogą być o tyle zasadne o ile mają uzasadnienie w umowie ubezpieczenia. A umowa ta na karcie 227 w paragrafie 13 punkt 2 stanowi, że odszkodowanie jest płatne w ciągu 30 dni od dnia otrzymania przez (...) zawiadomienia o zaistnieniu wypadku ubezpieczeniowego, ma to także potwierdzenie w dyspozycji przepisu art. 817 k.c. W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy w zakresie żądania zmiany daty początkowej biegu odsetek częściowo zmienił tę datę na podstawie art. 386 paragraf 1 k.p.c. Zaskarżony wyrok w pozostałym zakresie, co do żądania odsetkowego, jak i podwyższenia zadośćuczynienia, oddalił apelację jako bezzasadną, opierając się na regulacji art. 385 k.p.c. O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono w odwołaniu do zasady słuszności określonej przez przepis art. 102 k.p.c. No trzeba pamiętać, jeśli zakres zadośćuczynienia pozostawiony jest Sądowi Orzekającemu w sprawie, podlega to ocenie i dlatego też strona poszkodowana mogła przypuszczać, że jej żądanie, w tym również przed Sądem Apelacyjnym jest zasadne. Koniec.

[koniec 00:14:05.002]